

Sygn. akt II Cz 98/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Janusz Roszewski

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa U. (...) z siedzibą w W.

przeciwko M. C.

o zapłatę

w przedmiocie zażalenia pozwanej

na postanowienie Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 10 grudnia 2015 r., sygn. akt I C 2438/15

p o s t a n a w i a :

oddalić zażalenie.

Sygn. akt II Cz 98/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Kaliszu umorzył postępowanie w sprawie z powództwa U. (...) (...) z siedzibą w W. przeciwko M. C. o zapłatę z uwagi na cofnięcie pozwu.

Zażalenie na powyższe orzeczenie wniosła pozwana zaskarżając je w całości i domagając się jego uchylenia.

Skarżąca zarzucił zaskarżonemu postanowieniu naruszenie przepisu postępowania cywilnego, które miało istotny wpływ na wydane rozstrzygnięcie, tj.: art.. 203 § 4 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie.

Zdaniem skarżącej cofnięcie przez powoda pozwu, które nastąpiło bez zrzeczenia się roszczenia, zmierza do obejścia prawa, albowiem nastąpiło ono po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty, a więc już po wdaniu się przez pozwaną w spór co do istoty sprawy poprzez podniesienie przez nią szeregu skutecznych zarzutów przeciwko żądaniu pozwu. W konsekwencji pozwana ma oczywisty interes w definitywnym rozstrzygnięciu sprawy, gdyż pozostaje w stanie niepewności co do dalszych działań domniemanego wierzyciela. W takiej sytuacji cofnięcie pozwu jest także sprzeczne z prawem oraz z zasadami współżycia społecznego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 203 § 1 - 3 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Pozew cofnięty nie wywołuje żadnych skutków, jakie ustawa wiąże z wytoczeniem powództwa. Na żądanie pozwanego powód zwraca mu koszty, jeżeli sąd już przedtem nie orzekł prawomocnie o obowiązku ich uiszczenia przez pozwanego. W razie cofnięcia pozwu poza rozprawą przewodniczący odwołuje wyznaczoną rozprawę i o cofnięciu zawiadamia pozwanego, który może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów.

Stosownie natomiast do § 4 art. 203 k.p.c. sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa.

W niniejszej sprawie nie budzi żadnych wątpliwości i zastrzeżeń, że cofnięcie pozwu nastąpiło po wniesieniu przez pozwaną sprzeciwu od wydanego w sprawie nakazu zapłaty, a przy tym jeszcze przed rozpoczęciem rozprawy, co oznacza, że do skuteczności cofnięcia pozwu nie była wymagana zgoda pozwanej. W dniu 28 grudnia 2015 r. pozwana została pouczona m.in. o cofnięciu pozwu i o tym, że może w terminie dwutygodniowym złożyć sądowi wniosek o przyznanie kosztów (e.p.o. k. 43).

Wbrew stanowisku skarżącej, nie można zatem uznać, że okoliczności niniejszej sprawy wskazują, że cofnięcie pozwu w niniejszej sprawie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa, albowiem dokonanie przez stronę czynności dyspozytywnych, do których została uprawniona na podstawie przepisów postępowania, nie może samoistnie prowadzić do stwierdzenia niedopuszczalności tych czynności, bez ustalenia istnienia przesłanek uzasadniających przyjęcie, że tego rodzaju czynność dotknięta jest wadliwością, o której mowa w przepisie art. 203 § 4 k.p.c. Podnoszone przez skarżącą argumenty mające prowadzić do stwierdzenia istnienia tych przesłanek nie są w żadnej mierze wystarczające, skoro zawierają się już implicite w dyspozycji tego przepisu. Przyznając bowiem stronie powodowej uprawnienie do cofnięcia pozwu bez zgody strony pozwanej mimo braku zrzeczenia się roszczenia, ustawodawca jednocześnie usankcjonował wynikający z tego skutek w postaci pozostawienia strony pozwanej w stanie niepewności co do ewentualnego ponownego wniesienia przez stronę powodową powództwa obejmującego to samo roszczenie. Nie można przy tym uznać, że strona pozwana nie ma w takiej sytuacji zabezpieczonych swoich interesów, albowiem - na podstawie przepisu art. 189 k.p.c. - przysługuje jej prawo do wytoczenia powództwa o ustalenie przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa. W konsekwencji tego brak jest podstaw do uznania, że podnoszone przez skarżącą okoliczności stanowią podstawę do uznania, że cofnięcie pozwu jest niedopuszczalne na podstawie art. 203 § 4 k.p.c.

Zasadnie zatem Sąd I instancji orzekł o umorzeniu postępowania na podstawie art. 355 § 1 i 2 k.p.c.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. orzeczono, jak w sentencji postanowienia.